

AWAKEN THE WORLD

Video Transcriptions

Inner Worlds, Outer Worlds

Part 1: Akasha

awakentheworld.com

Video Transkripsiyonu - Türkçe

İç Dünyalar, Dış Dünyalar - Bölüm 1: Akasha

Başlangıçta Logos, Büyük Patlama... İlksel "OM" vardı. Büyük Patlama Teorisi, Fiziksel evrenin teklik adı verilen, bir toplu iğne başından milyarlarca kat küçük ve Hayal edilemeyecek kadar sıcak ve yoğun olan tek bir noktadan yayıldığını söyler. Fakat bunun niçini veya nasıldan bahsetmez. Bir şey ne kadar gizemliyse, onu aynı ölçüde anladığımızı varsayarız. Sonunda yerçekiminin genişlemeyi yavaşlatacağı, ya da evreni büyük bir çatırtıyla büzüştüreceği düşünülüyordu. Ancak, Hubble uzay teleskobundan gelen görüntüler, evrenin hızlanarak genişlemeye devam ettiğini gösteriyor. Evren, Büyük Patlama'dan beri git gide artan bir hızla büyümekte. Her nasılsa, evrende Fizikçilerin öngördüğünden daha fazla kütle bulunuyor. Fizikçiler kayıp kütle için evrenin sadece %4'ünün atomik maddeden, bir diğer deyişle, bizim normal kabul ettiğimiz maddeden oluştuğunu söylemeye başladı. Daha önce boşluk olduğunu düşündüğümüz evrenin %23'ünü karanlık madde, %73'ünü ise karanlık enerji oluşturmaktadır. Tıpkı bütün evrene ulaşarak her şeyi birbirine bağlayan görünmez bir sinir sistemi gibi.

Eski Vedik öğretmenler 'Nada Brahma' anlayışını, yani evrenin titreşimden ibaret olduğunu öğretirlerdi. Tüm gerçek spiritüel deneyimler ile bilimsel araştırmaların kökeninde titreşimsel bölgenin olduğunu. Azizlerin, Budaların, yogilerin, mistiklerin rahiplerin, şamanların, kahinlerin kendi içlerine bakarak gözlemledikleri şey... Ona tarih boyunca Akaşa, İlksel Om, Indra'nın mücevher ağı, kürelerin müziği... ve daha binlerce farklı isim verilmiştir. Bu alan, bütün dinlerin ortak temeli ve iç dünyamız ile dış dünyamız arasındaki bağlantıdır.

Yüzyıldaki Mahayana Budizimi'nde, günümüzün ileri seviye fiziğinden çok da uzak olmayan bir kozmoloji tanımı yapılmıştır. Indra'nın mücevheri, çok daha eski bir Vedik öğretiyi tanımlamak için kullanılan bir metafor: Evrenin kumaşı birlikte örülmüştür. Tanrıların kralı Indra, güneşi doğurmuştur ve rüzgar ile suları hareket ettirir. Tüm boyutlara ulaşan bir örümcek ağı hayal edin. Bu ağ, çiğ damlalarından oluşmuştur. Her bir çiğ damlacığı, diğer tüm çiğ damlalarının yansımasını içerir ve yansıyan bütün su damlalarında, diğer çiğ tanelerinin yansımalarını bulursunuz. Bu ağın tamamı, tüm yansımaları ile birlikte, sonsuzluğa kadar uzanır. Indra'nın ağı, holografik bir evren olarak betimlenebilir. En ufak bir ışık demeti bile, bütünün eksiksiz örüntüsünü kapsar.

Sırp-Amerikan bilimadamı Nikola Tesla'dan, kimi zaman '20. yüzyılı icat eden adam' olarak bahsedilir. Tesla alternatif akım elektriğin ve günlük hayatımızın bir parçası olmuş, daha pek çok icadın arkasındaki isimdir. Tesla, eski vedik geleneklerine olan ilgisinden dolayı, bilimi algılayış biçimi açısından hem doğu, hem de batı prensiplerine göre benzersiz bir konumdaydı. Tesla, tüm büyük bilimadamları gibi dış dünyanın gizemleri ile derinlemesine ilgiliydi, fakat aynı zamanda kendi iç dünyasını da derinlemesine inceledi. Eski yogiler gibi Tesla da her şeyi kapsayan ...bu eterik alanı tarif etmek için "Akaşa" terimini kullandı. Tesla, Yogi Swami Vivekananda ile birlikte çalışmıştı. Vedik öğretilerde Akaşa, boşluğun kendisidir; titreşimle eş zamanlı olarak var olan, diğer elementlerin doldurduğu boşluk. Bu ikisi birbirinden ayrılamaz. Akaşa Yin, Prana ise Yang'dır.

Akaşa'yı, bir diğer deyişle, temel maddeyi kavramlaştırmamızda bize yardım edebilecek modern kavramlardan biri, fraktaller kavramıdır. Bilgisayarların 1980'lerdeki gelişimine kadar doğadaki örüntüleri gerçek anlamda canlandıramıyor ve matematiksel olarak tekrarlayamıyorduk. Fraktal terimi 1980 yılında, sınırlı bir çerçevede içinde

tekrarlandıklarında, sonsuz sayıda değişken matematiksel ya da geometrik formlar oluşturan bazı basit eşitlikler üzerinde çalışan matematikçi, Benoit Mandelbrot tarafından bulundu. Sınırlılar, ama aynı zamanda da sonsuzlar. Bir fraktal; parçalara bölünebilen ve bölündüğü her bir parça en azından yaklaşık olarak, bütün örüntünün küçültülmüş bir kopyası olan pürüzlü bir geometrik şekildir. Özbenzerlik adı verilen bir nitelik. Mandelbrot'un fraktalleri, Tanrı'nın parmak izi olarak adlandırılmıştır. Doğanın kendisi tarafından yaratılmış bir sanat eserine bakmaktasınız.

Mandelbrot Figürü belli bir yönde çevrildiği takdirde, bir çeşit Hindu Tanrısı veya Buda'yı andırır. Bu Figüre "Buddhabrot Figürü" adı verilmiştir. Eğer bazı antik sanat ve mimari öğelerine bakarsanız, insanların güzelli ve kutsallığı çok uzun zaman önce fraktal örüntülerle bağdaştırmış olduklarını görürsünüz. Son derece karmaşık ancak yine de her bir parça bütünü tekrar oluşturmak için gerekli olan tohumu içeriyor. Fraktaller, matematikçilerin evrene ve evrenin nasıl işlediğine dair görüşlerini değiştirdi. Her yeni büyütme seviyesinde, asıl parçaya kıyasla, bazı değişiklikler gözlemlenir. Bir fraktal ayrıntı katmanından diğerine geçerken, sabit katsayı değişim ve dönüşümleri meydana gelir. Bu dönüşüm, kozmik sarmaldır. Zaman-mekan matrisinin, içe gömülü zekası. Fraktaller doğaları gereği kaotiktir; yani aynı anda hem parazit, hem de düzen içerir. Zihnimiz bir örüntüyü fark ettiğinde ya da tanımladığında, bunu bir nesne olarak algılayarak, ona odaklanırsınız. Güzel olduğunu düşündüğümüz örüntüleri bulmaya çalışırız. Ancak bu örüntüleri aklımızda tutabilmek için, fraktalin geri kalanını bir kenara bırakmak durumunda kalırız. Bir fraktali duyularımızla algılamaya çalışmak, onun hareketini kısıtlamaktır. Evrendeki enerjinin tamamı nötr, zamansız ve boyutsuzdur.

Bizlerin yaratıcılığı ile örüntüleri fark etme kapasitesi, mikrokozmos ile makrokozmos arasındaki bağın ta kendisidir. Dalgaların zamansız dünyası ile nesnelere katı âlemi. Gözlem, düşüncenin doğasında var olan ve sınırlamalar vasıtasıyla gerçekleşen bir yaratım eylemidir. Nitelendirir ve isimlendirirken, aslında nesnelere katılığını oluşturan illüzyonu yaratıyoruz. Filozof Kierkegaard, ..."Beni isimlendirirsen, hükümsüz kılarısın," demiştir. Bana bir isim, bir tanım atfettiğin takdirde... olabileceğim tüm diğer şeyleri hükümsüz kılarısın. Bir tanecikçi saptayarak ve isimlendirerek onu kilitleyebilirsin, ancak bir yandan da varlığını tanımlamak suretiyle, onu yaratmış olursun. Yaratıcılık, bizlerin mutlak doğasıdır. Nesnelere yaradılışı, beraberine katılık illüzyonunu yaratan zaman kavramını getirir.

Einstein, boş uzay olduğunu düşündüğümüz şeyin hiçlikten ibaret olmadığını, bu şeyin kendine has nitelikleri olduğunu ve Uzayın doğasının temelinde neredeyse akıl almaz büyüklükte bir enerjinin yattığını fark eden ilk bilimadamı olmuştur. Tanınmış Fizikçi Richard Feynman bir seferinde, "Uzayın tek bir metre küpü, dünyanın bütün okyanuslarını kaynatabilecek kadar enerji barındırır," demiştir. Deneyimli meditasyoncular, evrendeki en büyük gücün, dinginlikte olduğunu bilirler. Buda'nın, bu temel madde için kullandığı bir tabir daha vardır: Buda'nın 'Kalapas' olarak tanımladığı şey, saniyede trilyonlarca kez yükselen ve sona eren minik parçacık ya da dalgacıklardır. Bu bakımdan, gerçekte olan şey... bir süreklilik illüzyonu oluşturmak için holografik bir kameradan, hızla geçen bir dizi görüntü karesidir. Bu illüzyon, ancak bilinç tam anlamıyla durgunlaştığında anlaşılır çünkü bilinç, bu illüzyonu devam ettiren şeyin kendisidir.

Var olan her şeyin titreşim olduğu gerçeği, Doğu'nun eski geleneklerinde, binlerce yıldır anlaşılabilmiştir. "Nada Brahma" - evren, sestir. "Nada" kelimesi ses ya da titreşim anlamına gelir. "Brahma" ise Tanrı'nın adıdır. Brahma aynı anda hem evren, hem de yaratandır. Sanatçı ve sanat eseri birbirinden ayrılmaz. Eski Hindistan'da bulunan en eski insan kayıtlarından biri olan Upanişad'da, "Yaradan Brahma, bir lotusta otururken gözlerini açar... ve dünya birden var olur. Brahma gözlerini kapar, ve dünya birden yok olur," der. Eski mistikler, yogiler ve kahinler, bilincin kök seviyesinde, bir alanın var olduğunu savunmuşlardır. Akaşik alan, bir diğer deyişle, Akaşik kayıtlar. Bütün bilginin; geçmiş, şimdi ve gelecekte yaşanan tüm deneyimlerin, şu anda ve sonsuza dek var oldukları Bu var olan her şeyin, doğduğu alan ya da matristir. Atom-altı parçacıklardan galaksilere, yıldızlar, gezegenler ve bütün canlılığa kadar her şeyin var olduğu alan. Hiçbir şeyi kendi bütünlüğü içinde göremezsiniz. çünkü her şey sürüsüyle titreşim katmanından oluşmuştur. Sürekli bir biçimde değişmekte ve... Akaşa ile bilgi alışverişinde bulunmaktadır.

Bir ağaç gün ışığını, havayı, yağmuru, toprağı içer. Bir enerji denizi, ağaç adını verdiğimiz bu şeyin, içine ve içinden dışına akar. Düşünüp duran zihin durgunlaştığında, gerçekliği olduğu gibi görürsünüz. Tüm yönleriyle... Ağaç, gökyüzü, yeryüzü, yağmur ve yıldızlar birbirlerinden ayrı değildir. Yaşam ve ölüm, kişi ve diğerleri, birbirlerinden ayrı değildir. Tıpkı bir dağ ile vadinin birbirinden ayrılamayacağı gibi. Kızılderili ve diğer yerli geleneklerinde, her şeyin bir ruhu olduğu, yani bir diğer deyişle, her şeyin tek bir titreşimsel kaynağa bağlı olduğu söylenir. Her şeyin içinden akan tek bir bilinç, tek bir alan, tek bir güç vardır. Bu alan varlığını senin etrafında değil, seninle BİRLİKTE, ve SEN olarak sürdürür.

Evren, "SEN"dir. Yaradılışın kendini izlediği gözler "SEN"sindir. Bir rüyanın ardından uyandığında, rüyadaki her şeyin, ...asında sen olduğunu fark edersin. Onu sen yaratmışsındır. Sözde gerçek yaşam da bundan farklı değildir. Herkes ve her şey "SEN"sin. Her bir gözden, her bir kayanın altına, her bir parçacık vesilesiyle bakan tek bir bilinç.

Uluslararası araştırma merkezi CERN'de parçacık fiziği laboratuvarındaki görevliler her varlığa uzanan bu alanı, araştırmaktalar. Ancak içlerine bakmak yerine, dışarıdaki fiziksel dünyaya bakmayı tercih ediyorlar. CERN'ün İsviçre, Geneva'daki laboratuvarında görev alan araştırmacılar Higgs Bozonu'nu, yani, Tanrı Parçacığı'nı bulduklarını açıkladılar. Higgs Bozonu deneyleri, uzayın boşluğunu görünmez bir enerji alanının kapladığını bilimsel olarak kanıtladı. CERN'ün büyük hadron çarpıştırıcısı, iki parçacık demetinin ters istikamette ve neredeyse ışık hızında ilerlerken kavuşarak çarpıştıkları, çevresi 17 mil uzunluğunda olan bir, halkadan oluşuyor. Bilimadamları şiddetli çarpışmalar sonucunda, ortaya neler çıktığını gözlemliyorlar. Standart model, parçacıkların, nasıl kütle kazandıklarını açıklayamıyor. Her şey titreşimden oluşmuş gibi görünüyor ancak ortada titreşecek bir 'şey' yok.

Sanki gizlice evrenin balesine ayak uydurarak dans eden, görünmez bir dansçı, bir gölge gibi. Diğer tüm dansçılar, ezelden beri, bu görünmez dansçının etrafında dans eder durur. Bu dansın koreografisini gözlemlemeyi başardık, ancak... o dansçıyı bugüne kadar hiç görememiştik. Sözüm ona "Tanrı Parçacığı", evrenin temel malzemesinin nitelikleri, evrenin genişlemesine sebep olan bütün o açıklanamaz kütle ve enerjiye bir açıklama getirebilecek maddenin özü. Ancak Higgs Bozonu'nun keşfi, evrenin doğasını çok daha gizemli bir evreni açığa çıkararak, bizlere daha da büyük bir gizem sunmuş oldu. Bilim, gitgide bilinç ile madde arasındaki, eşige yaklaşıyor. İlksel alandan bize bakmakta olan göz, aynı gözdür.

Alman yazar ve aydın Wolfgang Von Goethe, "Dünyayı meydana getiren ilksel fenomen, dalgadır." demiştir. Görünür sesi araştıran bilim dalına Siyamatik denir. Siyamatik kelimesi, Yunanca dalga ya da titreşim anlamına gelen "cyma" kökünden türemiştir. Dalga fenomenini ciddi anlamda araştıran ilk batılı bilimadamlarından biri, onsekizinci yüzyılda yaşamış Alman bir müzisyen ve fizikçi olan, Ernst Chladni'ydi. Chladni, üzerine kum serptiği metal levhaları, bir keman yayı ile titreştirdiğinde, kumun kendini yeniden düzenleyerek belirli örüntüler oluşturduğunu keşfetti. Kumlar, üretilen titreşimlerin türüne göre değişerek, faklı şekiller oluşturuyorlardı. Chladni, bu şekillerin tamamından oluşan bir katalog düzenledi. Bu şekillere, Chladni Figürleri adı verilir. Bu örüntülerin birçoğu doğada gözlemlenebilir. Bir kaplumbağanın kabuğundaki işaretler, ya da bir leoparın benekleri gibi. Chladni Şekilleri'ni ya da siyamatik şekilleri incelemek, büyük gitar, keman ya da diğer enstrüman ustalarının, yaptıkları enstrümanların ses kalitelerini ölçmek için kullandıkları gizli yöntemlerden biridir.

Hans Enny, 1960'lı yıllarda ses frekansları oluşturmak için Chladni'nin çalışmalarını ilerletti ve "Siyamatik" terimini ortaya attı. Eğer bir kap suyun içinden basit sine dalgaları geçirirseniz, suda oluşan şekilleri gözlemleyebilirsiniz. Suyun üzerinde, dalganın frekansına bağlı olarak, değişik dalga şekilleri oluşur. Frekans ne kadar yükselirse, şeklin karmaşıklığı o kadar artar. Bu şekiller terkarlanabilirler ve rastgele oluşmazlar. Gözlemlemeye devam ettiğiniz takdirde, titreşimin maddeyi nasıl da basit ve kendini tekrarlayan dalgalardan, karmaşık formlara dönüştürdüğünü daha iyi anlarsınız. Suyun titreşimleri bir Ayçiçeği görünümünü alır Sadece ses frekansını değiştirerek, değişik bir örüntü elde edebiliriz. Su, oldukça gizemli bir maddedir. Şartlardan çok kolay etkilenebilir. Yani titreşimi alarak, onu sürdürebilir. Su, yüksek rezonans kapasitesi, hassasiyeti ve yapısal olarak rezonans olmaya meyilli olması nedeniyle, her türlü ses dalgasına, derhal yanıt verir. Bitki ve hayvanların kütlelerinin, büyük çoğunluğunu, titreşen su ve toprak oluşturur. Basit titreşimlerin, suda nasıl da belirgin ve doğal örüntüler oluşturduğunu gözlemlemek kolaydır ancak, buna katıları da ekleyerek genliği arttırdığımızda, işler daha da ilginç bir hal almaya başlar. Suyu mısır nişastası eklediğimizde, daha karmaşık bir fenomen elde ederiz. Belki de yaşamın ilkeleri, doğrudan küçük mısır nişastasının, organizmaya benzer bir şekle bürünmesi sayesinde gözlemlenebilir.

Bütün büyük dinlerde, evrenin canlılık ilkeleri, tarihin o dönemindeki anlayışı yansıtan kelimeler ile aktarılmıştır. Kolomb öncesi Amerika'da ki en büyük imparatorluk olan İnka dilinde "alpa camasca" sözcüğü, tam olarak "canlı dünya" anlamına gelir ve insan vücudunu belirtmek için kullanılırdı. Kabala veya Yahudi mistisizminde, Tanrı'nın kutsal isminden bahsederler. Zikredilemeyen isim. Zikredilemez çünkü o isim aslında her yer olan titreşimdir. O, bütün kelimeler, bütün maddelerdir. Her şey, o kutsal kelimedir.

Dört yüzlü, üç boyutta var olabilecek, en basit şekildir. Bir şey, fiziksel bir gerçekliği olabilmesi için en azından dört noktaya sahip olmalıdır. Üçgen, doğanın kendi kendine ayakta durabilen, tek örüntüsüdür. "Tetragramaton (dört harfli)" kelimesi Eski Ahit'te sıklıkla, Tanrı'nın belli bir alametini belirtmek için kullanılır. Bu, genellikle Tanrı'nın

sözlerinden ya da Tanrı'nın özel adı, Logos ya da ilksel sözcükten bahsedilirken kullanılırdı. Antik uygarlıklar evrenin temelinde, dörtyüzlü şeklin olduğunu biliyorlardı. Doğa, bu şekil sayesinde dengeye doğru meyleden bir temel sergiler: Shiva. Bu temelin de değişime doğru meyleden bir temeli vardır: Shakti.

Yeni Ahit'te yer alan Yuhanna İncili'nin, genellikle, "başlangıçta söz vardı" dediği kabul edilir. Ancak orjinal metinde kullanılan terim, "Logos"tu. İsa'dan yaklaşık olarak 500 yıl önce yaşayan Yunan Filozof Heraklitos, Logos'tan; temelde bilinemez nitelikte olan bir olgu olarak bahsetmiştir. Bütün tekrarlarının, örüntünün ve şeklin kaynağı. Heraklitos'un öğretilerini izleyen Stoa'cı Filozoflar, bu terimi, evrenin tümüne yayılan kutsal canlılık ilkesi ile bağdaştırdılar. Tasavvuf'ta ise Logos her yerdir ve her şeyin içindedir. Yok'un Var'a dönüştüğü şey O'dur. Hindu geleneğinde Shiva Nataraja tam olarak, "dansın lordu" anlamına gelir. Bütün kozmos Shiva'nın davulları eşliğinde dans eder. Her şey nabız atışı ile içeri alınır (aşılır) ve dışarı verilir (doğar). Dünya, ancak Shiva dansını sürdürdükçe evrimleşerek değişmeye devam edebilir. Aksi takdirde ise büzülerek tekrar hiçliğe geri döner. Shiva, bizlerin bilince tanıklık etmesini temsil ederken, Shakti, dünyanın varlığı ya da cismidir. Shiva meditasyon yaparken, Shakti onu hareket ettirmeye ve dansa kaldırmaya çalışır. Tıpkı yin ve yang gibi, dansçı ve dans da teklik içinde varlığını sürdürür. Logos, aynı zamanda açıkta olan gerçek anlamına gelir. Logos'u bilen, gerçeği de bilir.

Akaşa, karmaşık yapılar oluşturmak üzere, girdaplar halinde dönerken, asıl kaynağı yine kaynağın kendisinden gizleyebilmek için insan dünyasına birçok örtü katmanı getirir. Binlerce yıldır, kutsal bir saklambaç oyunu oynar gibi saklandık ve sonunda... oyunun kendisini bile unuttuk. Bir şekilde, bulmamız gereken bir şeyler olduğunu unuttuk. Budizm'de kişiye Meditasyon aracılığı ile doğrudan Logos'u, yani kendi içindeki değişim ya da geçicilik alanını algılama yöntemi öğretilir. Kendi iç dünyanı gözlemlerken, zihin git gide daha yoğun ve odaklı hale geldikçe, daha ince enerji ve algıları gözlemliyor hale gelirsin. "Annica" ya da algının temel seviyesindeki geçiciliğin, doğrudan fark edilmesi ile kişi, harici ve geçici şekillere olan bağımlılığından sıyrılır. Bütün dinlerin ortak temelinde, tek bir titreşim alanı olduğunu fark ettiğimizde, nasıl "benim dinim" ya da "bu benim ilksel Om'um" ya da "benim kuantum alanım" diyebiliriz ki?

Dünyamızdaki asıl kriz sosyal, politik ya da ekonomik bir bunalım değil. Bizim bunalımımız bir bilinç buhranı, bir gerçek doğamızı doğrudan deneyimleyeme yetersizliğidir. Herkesin ve her şeyin özünde olan bu doğayı fark etme yetersizliği. Budist geleneğinde, içindeki Buda doğasını uyandırabilmiş olan kişiye, "Bodhisattva" denir. Bir Bodhisattva, yalnızca tek bir bilincin var olduğunu fark ederek... evrendeki her varlığı uyandırmaya yemin eder. Kişi kendi gerçek benliğini uyandırabilmek için her şeyi uyandırmalıdır. "Evrende sayısız bilinçli varlık vardır. Her birine uyanmalarında yardım edeceğime ant içerim. Kusurlarım tükenmez. Hepsinin üstesinden geleceğime ant içerim. Dharma bilinemez. Bileceğime ant içerim. Uyanış yoluna erişilemez. Erişeceğime ant içerim."